

Indholdet af den Argumentation, der gjordes gjældende som Udgangspunkt for det Spørgsmaal, som saa tilsidt, om jeg saa maa sige, for en Form's Skyld stilles; thi, naar man spørger, hvad der i Almindelighed udrettes ved en Interpellation, saa skal jeg erkjende, at, hvor det gjælder afsluttede Kjendsgjerninger, hvor der kun ganske simpelt er Spørgsmaal om at svare med et Ja eller Nei, der kan Interpellationen føre til sit bestemte Maal; hvor der derimod er Spørgsmaal om fremtidige Kjendsgjerninger, som ere uviste og ubestemte, hvor der er Spørgsmaal om at foregribe en maaskee tvivlsom Udvikling, der er det indlysende, at selve Forespørgselen Intet betyder, der kan den kun faae Betydning ved sin Indledning, sin Begrundelse, saaledes ogsaa her i nærværende Tilfælde. Den ærede Rigsdagsmand kan jo ikke have mindste Tvivl om, at, dersom enten jeg eller min ærede Collega, Justitsministeren — om min anden ærede Collega, Kirke- og Undervisningsministeren, kan der vel her ikke være Spørgsmaal — dersom En af os havde et Lovforslag at bringe frem for Thinget, saa vilde vi ikke have afventet denne Forespørgsel; men vi vilde have andraget hos Hans Majestæt om Bemyndigelse til at forelægge et saadant Lovforslag. Altsaa er jo selve Forespørgselen's Form der ved tilstrækkelig paavist som intetbetydende, idet intet saadant Lovforslag er fremkommet. At Formanden ikke har været opfordret til at sætte paa Dagsordenen Forelæggelsen af et saadant Lovforslag, enten fra min eller min ærede Collegas Side, viser tilstrækkeligt, at vi ikke have erhvervet Hans Majestæts Bemyndigelse til i saa Henseende at forelægge noget som helst Lovforslag, og det af den simple Grund, at vi ikke have anseet os forpligtede dertil. Altsaa Betydning skulde Forespørgselen kun faae ved det, den ærede Rigsdagsmand kalder Apparatet; vi kunde vel finde et smukkere Ord; men det er dog aabenbart det, der skulde give Forespørgselen sin Betydning. Naar den ærede Rigsdagsmand fremfor alt har støttet sig paa, at Diebliffet er saa alvorligt, at det var naturligt, at Stemningen fik et Udtryk i Thinget, saa var det ogsaa at ønske, at Udtrykket netop var et saadant, som

svarede til det, som man maatte ønske var Grundtonen i Stemningen, nemlig om ogsaa alvorlig Betyrning, saa dog til samme Tid Kolofindighed, til samme Tid en fast bestemt Villie til efter Gvne at gjøre, hvad der kunde gjøres; men ikke Tilbøielighed til fortrinsviis at søge Hjælpen der, hvor ikke Pligten til at yde Hjælpen kan siges at være, og hvor Gvnen ligesaa lidt kan findes. Skulde altsaa denne Forespørgsel faae en sand Betydning, maatte det være ved en skarp, klar og rolig Granfning af Aarsagerne til den Krisis, som er indtraadt, og ved Paa-visning af de Midler, som efter den ærede Rigsdagsmands Mening kunde benyttes til at fjerne de farligste Følger af Krisen; men jeg tilskaaer, at, skjøndt jeg gjerne havde modtaget Veiledning i saa Henseende gennem den ærede Rigsdagsmand — om hvem jeg har antaget, at han hørte i det Mindste hidtil til de Bestindigere og Koldere ved disse Forholds Bedømmelse — saa maa jeg dog tilstaae, siger jeg, at den Veiledning, som jeg gjerne havde ønsket at faae gennem hans Forklaring, gennem hans Indledning til Forespørgselen, har jeg ikke fundet deri, hverken med Hensyn til en skarp Sondering af Sygdommen og heller ikke med Hensyn til en forud stuende Prøvelse af de Midler, som skulde kunne benyttes til at fjerne Sygdommens værste Følger, til at raade Bod paa de værste af de Dunder, hvorom der er Spørgsmaal. Jeg kan være enig med den ærede Rigsdagsmand deri, at der er en naturlig og gennemgribende Forskjel ved Bedømmelsen af de Ulykker, der kunne indtræde, og som uundblivelig ville indtræde i større eller mindre Omfang, uden at nogen menneskelig Magt formaaer at hindre det. Der kan være stor Forskjel mellem dem, der have opfruet Crediten paa en unaturlig Maade, og de Guse, der ikke have udstrakt deres Virksomhed over en rimelig Grændse, men dog rammes af Krisen; skjøndt de maae siges at være i Besiddelse af Effecter, som imidlertid ikke kunne bringes i en disponibel Form; men jeg har ikke noget Middel i Hænde til at raade Bod paa de Ulykker, som kunne udspringe af den nærværende Tilstand. Det vil ikke undgaae det ærede Things Opmærksomhed, at, forsaavidt der tænkes paa